

In Memoriam Zr Corrie van Wijk – voorgelezen door Witte Zuster Bep van Grieken op de uitvaart op zaterdag 29 juni in de kapel van het Wereldhuis te Boxtel

Beste familie, medezusters, personeel, vrienden en kennissen van Corrie,

Corrie is geboren in een groot katholiek boerengezin met 8 jongens en 4 meisjes in Schipluiden, Zuid-Holland. Ze had een huishouddiploma en kon goed koken en naaien. Ze is in 1957 naar het klooster in Maarn gegaan en ingekleed in Esch. Voordat ze definitief geprofest werd op 15 augustus 1959, deed ze de MULO in Boxtel. Na verdere vorming in Algerije en in Londen voor de taal, vertrok ze in 1962 naar de missiepost Kagondo in Noord-Tanzania, tegen de grens met Oeganda. Vantevoren had ze Kihaya geleerd in Kashozi. Hier deed ze de keuken en sociaal werk.

In 1974 kwam ze terug naar Boxtel voor de 3-jarige opleiding ziekenverzorging op Lindenlust, waarna ze in het ziekenhuis in Kashozi ging werken. Ze was een uitmuntende ziekenverzorgster en was erg goed voor de patienten daar. Ondanks een verbod, ging ze toch op zondagen naar de zieken toe. Toen ze 25 jaar geprofest was, kwam haar broer uit Nederland met een speciaal getimmerde kist vol lekkers haar opzoeken. Zoals u waarschijnlijk weet, was Corrie dol op chocola. Er zat dus speciale chocola bij, die niet al te snel smolt, en die ze met een hamer moesten stukslaan.

Nadat de post Kashozi gesloten werd in 1986, werd ze benoemd voor het ziekenhuis in Mwanga, beter gezegd de kraamkliniek. Dit was in een heel ander gedeelte van Tanzania, bij Arusha. Eerst moest ze Swahili leren in Kipalapala, want men sprak hier geen Kihaya zoals in het noorden. Dit viel niet mee voor haar. Talen waren niet haar sterkste kant. Ze verzorgde hier echter met hart en ziel de moeders en m.n. de premature babies. Ze was hierin zeer aandachtig en toegewijd. Regelmatig wist ze met mond-op-mondbeademing deze superkleintjes te redden. Men noemde haar niet voor niets Mama Huruma, barmhartige moeder. Dit werk heeft ze ontzettend graag en vol overgave gedaan. Dikwijls vertelde ze het verhaal van de vroeggeboren drieling, waarvan er eentje ondanks haar intensieve verzorging toch tot haar grote spijt overleed. De foto van de overgebleven tweeling heeft altijd op haar kamer gehangen.

Ondanks het feit dat ze moeizaam liep, wilde ze niet naar Nederland voor een heupoperatie. Ze was bang dat ze niet meer terug zou kunnen naar Tanzania. Na lang uitstellen werd ze uiteindelijk toch in 1995 geopereerd in Nederland, waarna ze gelukkig terug kon naar de kliniek in Mwanga. Hier zette ze haar werk voort als tevoren: levendig, overal aanwezig en zeer begaan met de mensen. In een brief uit die tijd schrijft ze: 'Ik ben zo druk, dat ik geen tijd heb om aan mezelf te denken'. Een zeer typerende zin voor de Corrie, zoals we haar gekend hebben. In diezelfde brief beschrijft ze op hilarische wijze hoe ze bij zware regenval met haar medezusters op hun fietsen van een buitenstatie terug naar huis keren. "Ik zeg tegen the Lord laat mij niet vallen van de fiets, omdat het begon te glibberen. He was really with us and took care of us. We waren bang dat de twee rivieren vol waren en we niet meer thuis konden komen. We stonden tot aan onze knieën in het water, maar daar was onze Heer again. Er kwam een man om ons te helpen, hij droeg onze fietsen over het water en wij gingen hand in hand naar de overkant. Daar moesten we nog een rivier over, onze Engel ging met ons mee. We konden niet meer fietsen, omdat onze wielen onder de matope zaten, iedere minuut moesten we de wielen schoonmaken en onze schoenen begonnen te glijden. Na een half uur worstelen met al die modder, werden onze fietsen door onze engel overgedragen. En weer gingen we gezamenlijk door het water. Betsie (Rijkers) en Agnes (Loiselle) stonden ons aan de overkant angstig op te wachten, but we finally made it".

Verderop schrijft ze, na dit angstig avontuur, over de honger van de mensen vlak voor het nieuwe regenseizoen als de oogsten van het vorig jaar op zijn: "Nu hebben de mensen honger, de mais is erg

duur. Als ze ziek zijn, hebben ze geen cent meer voor medicijnen. Dan komen ze met een kip of haan onder de arm naar onze dispensary. Ons kippenhok is vol”.

Corrie moet in 2000 opnieuw naar Nederland voor een tweede noodzakelijke heupoperatie. Hierna is ze definitief in Nederland gebleven. Ze vond een plek in de gemeenschap van Warmond waar ze 14 jaar heeft gewoond. Iedereen kende haar daar, zittend aan de straat op haar rollator, lachend en groetend. Ze had veel vrienden buitenshuis, maar ook binnenshuis. Ze zong in het huiskoor en was goed bevriend met de organist. Hulpvaardig als ze was, werd ze er de boodschappenzuster genoemd.

Omdat Huize Mariengarde gesloten werd, kwam ze begin 2017 naar Boxtel, waar haar medezusters Annie en Carine al naartoe waren verhuisd. In het Wereldhuis, waar ze snel gewend was ondanks de grote overgang, heeft ze nog een hele fijne tijd gehad. Ze miste natuurlijk haar familie, maar maakte alweer vlot nieuwe vrienden en ze was een graag geziene zuster. Vrolijk, bescheiden, sociaal, nooit klagend, altijd aan anderen denkend. Corrie was tevens een echt Mariakind en droeg daarom elke dag iets blauws.

De laatste tijd was ze erg moe en liep ze steeds moeilijker. Ze kreeg meer last van haar ouderdomskwalen, alhoewel ze er nauwelijks over klaagde. Na een onverwachtse maar fatale hersenbloeding afgelopen zondagochtend, is ze enkele uren later in het ziekenhuis overleden. Ze was toen al buiten bewustzijn. Er was helaas geen tijd meer om afscheid te nemen. Wij zullen onze lieve Corrie dan ook zeer missen. Het is buitengewoon jammer dat ze haar 85^e verjaardag niet meer heeft kunnen vieren, samen met haar familie en medezusters. Ook haar 60^e professiefest op 15 augustus a.s. heeft ze niet meer mogen meemaken. Vaarwel lieve Corrie. Dat je mag rusten in de Eeuwige Vrede bij de Heer.